

Dpløsning vilde tage sig besynderlig ud, naar den høitærede Regjering og dette Things Flertal fremdeles ere enige i deres Anskuelser, fremdeles ere enige i den Betragtning, at den Finantslov, som Folkethinget har tilbudt, er utilstrækkelig, er usforvarlig; men forsaavidt som Regjeringen paa nogen Maade maatte mene, at Finantsloven kan bruges og anvendes omtrentlig, som den foreligger, medens dette Things Flertal ikke synes derom, forekommer det mig nok, at det er et Middel, der burde prøves. Ganste vist blev det yttret igaar, at en Dpløsning af dette Thing efter al Sandsynlighed ikke vilde forandre dets Sammensætning. Det er meget muligt, det er i hvert Fald meget muligt, saa længe den høie Regjering saa aabenlyst deler Anskuelser med eller maasse endog søger at bestyrke de Betragtninger, det høie Things Flertal hylber. Saa længe er det meget sandsynligt, at en Dpløsning vil give omtrent samme Resultat som nu, men jeg er tilbøielig til at tro, at hvis den høitærede Regjering lod forstaa, at det var den magtpaaliggende at faae en ordinær Finantslov vedtaget, og da Folkethinget ikke synes at ville give noget betydeligt efter, ialfsald paa de mest omstridte Punkter, Punkterne fra ifjor, maatte Regjeringen se sig nødsaget til at prøve, om det i fornødent Fald gennem en Dpløsning kunde lykkes at formaa dette Things Flertal til at give efter. Lod den høitærede Regjering dette forstaa, er jeg meget tilbøielig til at tro, at Flertallet i dette Thing efter det nye Valg maasse nok gik ind paa Finantsloven. Men jeg gjentager, at selvfølgelig saa længe Regjeringen er enig med dette Things Flertal, vil en Dpløsning se noget besynderlig ud. Da det samme Spørgsmaal var paa Bane her igaar, erklærede den høitærede Confess-præsident overfor det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen), at han ikke kunde forstaa, hvad en saadan Dpløsning skulde til, medmindre den ærede Landsthingsmand og hans Venner vilde være tilbøielige til at høre sig, hvis der forelaa et nyt Landsthingsvalg med samme Resultat som nu. Dette Spørgsmaal af den høitærede Minister sandt jeg noget uforklarligt, thi det kunde man ikke med Grund forudsætte, at de, der hidtil her i Thinget have haft en anden Mening, skulde høre sig, ligesaa lidt som det har været Tilfældet i det andet Thing. Den høitærede Minister ved jo, at ifjor Folkethinget blev fornyet ifjor endog to Gange og i hvert Fald med et Resultat, der ikke var gunstigere for den høie Regjering end før, høiede hverken Flertallet i Landsthinget eller den høie Regjering sig for det Folkething, som var fremgaaet af Valget. Samme ærede Landsthingsmand for 1ste Kreds mente ogsaa, at det var Folkethinget, der ubetinget og haardnakket holdt fast ved sine Forandringer og aldeles ikke var villigt til at gjøre den mindste Indrømmelse, hvorimod han mente, at ifjor havde Landsthinget dog vist sig villigt til at vise nogen Smøbekommenhed. Jeg skal dog minde

om, at et Mindretal i Fællesudvalget ifjor gjorde Forsøg med et Mæglingsforslag — om det vilde kunne være blevet vedtaget, ved jeg ikke og kan ikke udtale nogen Mening derom —, men dette Forsøg blev allerede paa Forhaand opgivet, da, saavidt mig bekendt, endog den høie Regjering erklærede bestemt, at den ikke kunde gaa ind paa et saadant Mæglingsforslag. Der var jo altfaa fra den ærede Regjering og maasse ogsaa fra en Del af dette Things Medlemmers Side vist en afsjort Utilbøielighed til at vise nogen Smøbekommenhed, hvorved der kunde være Tale om at faae en Finantslov gennemført. Nu at mene, at det andet Thing skulde opgive noget Væsentligt af de fra ifjor omstridte Punkter, kan der formodentlig neppe være Tale om. De gjentagne Dpløsninger ere, forekommer det mig, en væsentlig Hindring for, at der skulde kunne tænkes, at der opnaaedes en Overenskomst paa disse Punkter. Derimod vil jeg vel nok antage, at der kunde naaes andre Forandringer i Finantsloven, naar det endelig er den ærede Landsthingsmand saa meget om at gjøre, at ikke Landsthinget kommer til at vedtage Finantsloven helt uforandret. Det har jo oftere vist sig at være Tilfældet, at Folkethinget har gjort Indrømmelser, naar Finantsloven er bleven sendt tilbage, og det antager jeg ogsaa kunde lade sig gjøre denne Gang. Ved at høre de særlige Punkter kom den ærede Landsthingsmand, saavidt jeg formaar at skjønne, til at gjøre sig skyldig i en Modsigelse, som jeg vil tillade mig at søge at paavise. Han gik nemlig ud fra, at da Dyrtids-tillæget i flere Aar havde været givet paa Finantsloven, men var blevet taget ud under en Forudsætning, som ikke viste sig at holde Stik, var det nu Folkethingets Pligt paany at lade Dyrtids-tillæget indføre paa Finantsloven. Det var en Pligt, mente han, der maatte kunne hævdes, idet nemlig Tillæget tidligere havde staaet paa Finantsloven, og det var Folkethinget ikke saaledes berettiget til at slippe bort fra. Lidt efter kom han imidlertid ved Omtalen af Universitetet til at gjøre den Betragtning gjældende, at, da nu Universitetets Stilling havde været ordnet paa Finantsloven i flere Aar, men paa en Maade, der var uyldestgjørende, utilstrækkelig, kort sagt, mindre forvarlig, kunde det nu paa ingen Maade gaa an længer at lade denne Ordning finde Sted, thi saa blev det en Sædvane, som Folkethinget vilde gjøre Krav paa og fremdeles vilde hævde. Noget Eignende kom han forresten til at fremhæve angaaende selve Finantsloven, der i flere Aar, som han nævnte, var vedtagen uden Forandring; blev det ved at gaa saaledes, vilde omfider ogsaa Landsthingets Ligeberettigelse overfor Folkethinget være forsvunden, og Folkethinget paastaa at have Ret til at diktere Landsthinget, hvorledes Finantsloven skulde se ud. Altfaa, Dyrtidstillæget bør ind paa Finantsloven, fordi det tidligere har staaet der; der skal Folke-